

Elegii pe Tabla de Șah

Viorel Darie

Privirile îmi urmăresc insistent fascinanta tablă de șah. Cu cât o privesc mai mult, cu atât îmi pare că ea, tabla de șah, este cu totul ieșită din uzul comun. Ticăitul ceasului de control mă hipnotizează.

Îmi pare că tabla de șah e colorată feeric. Unele pătrate sunt albastre, precum cerul Bucovinei sau apa Dunării dintr-un vals vienez. Celelalte pătrate sunt verzi, precum vara iarba din insulele nordice sau pădurile de mesteacăn din stepele rusești.

Tabla de șah e magică, așa cum, de altfel, sunt și piesele de pe ea. Jocul fantastic al luminilor mă face să văd pătratele albastre ca pe niște lacuri misterioase într-o salbă de fiorduri în care plutesc, precum niște gondole elegante, turnurile și nebunii. Iar pătratele verzi apar ca niște insule înconjurate de strâmtori și lacuri. Pe insulele verzi îmi pare că răsar castele fantastice, iar ramurile sălciilor pletoase se apleacă până spre luciul apei.

Nu e netedă tabla mea de șah. Unele pătrate sunt situate la mare înălțime, ca niște piscuri de munte. Altele sunt prăbușite în adâncuri, ca niște abisuri. Unele pătrate sunt mici, ca niște loturi de grădini ale pensionarilor de la oraș. În timp ce altele sunt ca niște moșii întinse, în jurul cărora regii își fac planuri strategice.

De acolo, de pe înălțimea unui pătrat, o privire agilă și aprigă a unui nebun advers urmărește intens mișcarea pieselor mele! Mă tem de privirea lui! De aceea stau ascuns mai tot timpul în spatele calului meu!

Trebuie să veghez pionii mei, pe care-i sfătuiesc mereu să nu se aventureze prea mult de acasă, momiți cumva de ceva anume în pădurile de variante adânci și înfricoșătoare. Mi-e frică să nu-mi pierd pionii, ei sunt sufletul jocului de șah. Ori să nu cadă în acele capcane de genune din fața poziției inamicului. Căci acolo, de partea adversă, sunt niște zmei, de fapt niște cai fioroși, gata-gata să-mi înghită toți pionii!...

Însă pionii mei, copiii mei de suflet, nu mă ascultă: cu toții se îndepărtează de zidul castelului meu, ajung până aproape de tabăra adversă unde sunt de îndată capturați și răpuși cu cruzime. Rămân aproape singur, într-un câmp primejdios. Căci și regina mea tocmai a fost ademenită într-o capcană și s-a prăpădit!

Văd piesele grele adverse zburdând în jurul meu, amenințându-mă de peste tot. Doar turnurile mele mai luptă din răputeri. De la un timp însă, pier și ele, căzute la datorie.

Simt că sfârșitul mi se apropie. Mai am însă un gând, doar unul: să părăsesc poziția de siguranță și să apar eroic, prin surpriză, în mijlocul tablei. De acolo, săltând din pătrat în pătrat, să ajung la acel colț de tablă unde regele advers cam moțăie, prea sigur pe el și pe armata sa, deși în realitate numai regina lui domnește cu autoritate. Ea este o regină șahului programat!

Ah, cerule îndurător! Am și văzut-o! Ce splendid arată! Acum pot să trec resemnat pe marginea tablei și să aștept liniștit sfârșitul partidei.